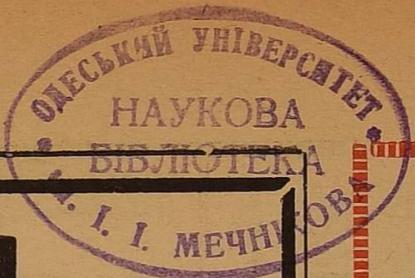

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, єДНАЙТЕСЯ!

ЗА НАУКОВІ ГАДРИ

Орган парткому, ректорату, комітету ЛКСМУ та профкому Одеського ордена Трудового Червоного Прапора державного університету ім. І. І. Мечникова

РІК ВИДАННЯ

XXXVIII

№ 17 (1075)

9 ТРАВНЯ

1972 р.

Ціна 2 коп.

9 ТРАВНЯ —
День Перемоги.
Зі святом,
друзі!

Велике свято

До 27-ї річниці з Дня перемоги

Пройдуть роки, людство звершить не одне діяння в ім'я миру і прогресу. Але в пам'яті майбутніх поколінь ніколи не зітруться історичні перемоги нашого народу у Великій Вітчизняній війні 1941—1945 років.

Багато що змінилось в світі за цих 27 років. Але все так само неослабним є інтерес до того, що зв'язане з суворим воєнним часом.

Велика Вітчизняна війна не тільки драматичний, але й героїчний період історії радянського народу. Роки війни зберігають немеркнучі зразки мужності, самовідданості, безмежної любові до Батьківщини і чудового за силою вияву масового героїзму радянських людей, які захищали першу в світі соціалістичну державу. І що примітно: чим далі ми віддаємося від того тривожного й героїчного часу, тим величнішими постають тепер перед нами подвиги безстрашних захисників соціалістичної Вітчизни, тим повніше усвідомлюється історична значимість здійсненого.

Війна Радянського Союзу з фашистською Німеччиною і мілітаристською Японією була смертельною сутикою двох різних спільнотно-економічних ідеологій — комуністичної і буржуазної.

Радянські люди та їх армія, виховані і керовані Комуністичною партією, не шкодуючи сил і засобів, стіною стали перед агресором. Важким і довгим був шлях Радянського Союзу до перемоги. Майже чотири роки тривала ця кровопролитна боротьба.

Сили миру повинні бути на сторожі. Трагедія другої світової війни, в багато разів посилені новою руйнуючою зброєю, не повинна повторитися. Народи не можуть допустити ракетно-ядерної війни. Не умиротворяти треба агресорів, а викривати й зрывати їх плани! Давати відсіч їх небезпечною діяльністю! Зміцнювати лави народів соціалістичного табору! Це веління часу. Треба відкинути благодушність, самозаспокоєння. Мир не приде сам по собі, за нього треба боротися сьогодні, завтра, кожен день.

Великий вклад в перемогу над фашизмом та імперіалізмом внесли студенти, викладачі, робітники та службовці нашого університету, багато з яких віддало життя за свободу Батьківщини. На передовій великої Свята Перемоги ми схиляємо голови перед світлою їх пам'ятю.

Велика армія колишніх фронтовиків трудиться сьогодні в нашому університеті. Колектив вітає всіх і їх закрема зі святом. Ми говоримо також: вічна пам'ять тим, кого сьогодні не можемо поздоровити, але яких пам'ятаємо і шануємо.

Р. АГРИКОВ,
голова Ради ветеранів
Великої Вітчизняної війни університету.

Візит дружби

Цими днями делегація нашого вузу, в складі якої і колектив художньої самодіяльності, переможці конкурсу, присвяченого 50-річчю утворення СРСР, вийшла з візитом дружби до Тбілісі.

Художня самодіяльність виступатиме перед студентами Тбілісі, трудівниками міста, робітниками Руставських заводів.

В програмі перебування нашої делегації в Грузії — обмін досвідом політико-виховної та культурно-масової роботи з вузами, зустрічі з представниками студентства.

ПРИЙОМ ДРУЗІВ

Угорських друзів, які понад тиждень, перебували в Одесі, прийняв ректор нашого університету, член-кореспондент Академії наук УРСР, професор О. В. Богатський. Широ вітаючи представників братського університету, ректор сказав:

— Ви знаходитесь зараз у залі засідань вченої ради — найвищого органу управління університету. Одеські студенти були дуже раді, що можуть бачити ваше мистецтво. З великим задоволенням ми дивилися концерт, бесідували. Це сприяє подальшому розвиткові дружніх відносин між нашими університетами.

Ректор коротко розповів про історію університету, його славній бойові та наукові традиції. Він відзначив також, що Сегедський університет — головний партнер Одеського університету в співробітництві нашого вузу з зарубіжними.

О. В. Богатський вручив друзям із Сегеда книгу «Історія Одеського університету за 100 років» і пам'ятну медаль.

Керівник делегації угорських студентів, доктор Вереш Ласло, виступаючи зі словом-відповідлю, відзначив, що цей візит послужить дальшому зміцненню дружби між нашими народами. Він запрошив представників Одеси частіше приїжджати у гості в Сегед, зустрітися з ансамблем і ще раз побачити самодіяльність братнього університету.

Секретар парткому університету Л. Х. Калустян подякував угорській делегації за те почуття задоволення, яке вони принесли своїми концертами, чудовими виступами, танцями. Він висловив сподівання, що дружба між братніми народами і двома університетами розвиватиметься і міцнішатиме.

Наприкінці зустрічі ректор університету побажав гостям успіхів у навчанні й сказав, що кожен студент Сегедського університету має у особі одеситів вірного, надійного друга.

Відшуміло першотравневе свято. Наш університет організовано вийшов на вулиці міста. На фото О. Левіта (зліва направо): 1. Трудящих вітають представники обкому та міському партії, обкому та міському комсомолу, облвиконкому та міськвиконкому й інших партійних та громадських організацій. 2. Йде університет. 3. Дружно крокують представники філологічного факультету.

ВКАРБОВАНІ В ПАМ'ЯТЬ

Напередодні Свята Перемоги ми звернулися до доцента історичного факультету В. М. Немченка, учасника Великої Вітчизняної війни з проханням розповісти про те, який епізод тих років йому найбільше запам'ятався. Ось що він нам розповів.

казу. Батальйони втратили між собою зв'язок, відірвавшись від ворога, ночами рухались на південний схід, виходячи з оточення. Попереду півколом мерехтили заграви, осяючи зорянє серпневе небо. Це горіли захоплені ворогом станиці.

А через день чи два трапилось те, що назавжди вкарбувалось в пам'ять. Ми зустрілись з 81 бригадою морської піхоти, яка щойно розбилася крупним ворожий авіаційний десант, який мав перевізати шлях відступу. Ми з повагою дивилися на окріплих перемогою, впевнених і воявничих, обівшаних трофеїною зброєю людів.

Наш батальйон влився до складу бригади і був поповнений матросами. Ми стали єдину сім'єю.

У вересневих боях правіше Новоросійська, біля станиць Абінська-Кримська, я пересвідчився, що морська піхота цілком заслужила свою гучну славу.

Противник прагнув будь-що прорвати нашу оборону і, захопивши Кабардинку-Геленджик, відрізти і знищити групу наших військ правіше Новоросійська. Вітря наступу було спрямоване в район нашого 3-го батальйону. Бої, що тривали понад тиждень, мабуть, можна назвати безперервними, тому що після відбиття чергової атаки, негайно розпочиналася навальна артпідготовка, що тривала до наближення нових атакуючих шеренг.

Ворог ніс величезні втрати, але фашистське командування не шкодувало життя солдат союзної боярської Румунії, вони йшли в перший і другий шеренги, а позаду рухалися добірні шеренги в іншій сіро-попелястій формі — німецькі, які підганяли своїх «побратимів».

17 атак в ці дні відбили наші геройчні воїни. Декілька разів доводилося і нам контратакувати ворога. Командир нашого батальйону капітан Петров особисто з

ручним кулепетром в руках водив нас в контратаку. Грізне «Полуниця!» гриміло над полем, лавиною збігали з пагорба моряки назустріч ворогу. У нас був сильний супротивник — егеря з гірсько-стрілецької дивізії «Едельвейс», але ні разу не могли витримати рукопашної сутички з моряками. В тяжкі моменти бою, допомагаючи стрільцям і автомагнатам, ми, мінометники і артилеристи, двічі піднімалися і зустрічалися в рукопашні з ворогом.

Коли наступальний порив ворога почав згасати, ми наче вперше побачили поле бою. Воно було зкопане воронками, згоріли всі кущі і трава, якось дико і сумно виглядали поінвечені стовбури великих дерев.

Сусіди нашу висоту назвали «Малим Сталінградом», бо вона весь час курилася від вибухів і пожеж. Ми витримали в цих боях великий іспит. Для багатьох з нас це було велике «бойове хрещення», чимало чудових безстрашних бойових товаришів склали свої голови на полі бою. Велика група учасників боїв, серед них і автор цих рядків, була представлена до урядової нагороди...

Іноді доводиться бачити в кіно, чи на екрані телевізора воєнні паради наших військ. Серед струнких лав на хвилинку промайнуть, карбуючи крок, високі струнки війн в беретах і тільняжках. Диктор урочисто проголошує: «Проходить легендарна морська пехота» і мимохід швидше застійся серце, адже це гідні спадкоємці нашої бойової слави, її продовжувачі.

В. М. Немченко в 1945 році (фото вгорі). Внизу — фото травня 1972 року, яке зробив наш фотокореспондент А. Баков.

НАКАЗ № 693

по Одеському державному університету
ім. І. І. Мечникова

На означення Дня преси і за активну участь в діяльності багатотиражної газети «За наукові кадри» нагородити громадських кореспондентів газети:

I ПРЕМІЮ У РОЗМІРІ МІСЯЧНОЇ СТИПЕНДІЇ:
В. С. Сав鲁цького — завідувача відділу комсомольського життя; С. М. Єфімова — фотокореспондента;

В. В. Козору — студкора; А. І. Бабакова — фотокореспондента.

II. ГРАМОТАМИ:

В. В. Москаленка — активного кореспондента;

О. Я. Кольцову — студкора; Г. Л. Лалітіну — студкора.

III. ОГОЛОСИТИ ПОДЯКУ:

В. М. Борецькому — студкору;

О. С. Букалову — студкору;

О. Г. Дорохіну — активному кореспонденту;

Ю. І. Савчуку — фотокореспонденту;

І. А. Цепенюку — студкору.

Ректор університету професор

О. В. БОГАТСЬКИЙ.

ВІДЗНАЧЕННЯ ДНЯ ПРЕСИ

5 травня в кімнаті Бойової слави головного корпусу зібралися члени редколегій стінних газет факультетів, кореспонденти газет «За наукові кадри», студентський пресактив.

Присутні прослухали повідомлення професора кафедри історії КПРС П. С. Столяра про славне 60-річчя газети нашої партії «Правда» та її зв'язки з нашим містом.

Про роль преси в дні героїчної оборони Одеси повідав аудиторії доцент Я. М. Штернштейн.

Про роботу університетської газети «За наукові кадри» розповів присутнім редактор газети П. Т. Маркушевський.

На зборах було оголошено наказ ректора про відзначення активних кореспондентів університетської багатотиражки, ознайомлено присутніх з рішенням журі в зв'язку з конкурсом на кращу факультетську стінгазету та вручено грамоти.

В розмовах зі студентами, іноді на лекціях чи так, як сьогодні, з представниками нашої університетської преси, час від часу спливає питання: що найбільш запам'яталося з тих бурів часів?

Здавалося б, цілком закономірно питання, але відповісти на нього не просто. Проминуло чимало років, багато чого занурешся в спогади, виникають десятки й сотні епізодів — дрібних і великих, смішних і трагічних, вони вкарбувались в свідомість наїважди.

Роки війни — це не лише фронт, це нелегкий період, коли у студентській молоді (ми пішли на фронт прямо зі студентської лави) з її інтересами, звичками, захопленнями цивільних людей викарбувалися спочатку вправні солдати, а невдовзі молоді офіцери, сміливі й дужі, готові до боя. Але це менше цікавить моїх молодих співбесідників, вони прагнуть батальйонного жанру. Щож було і це.

Наприкінці літа 1942 року наша частина з боями відступала, покидаючи квітучі кубанські станиці в напрямку передгір'їв Кав-

Віктор Миколайович розповів лише про один, хоча й найважчий, тиждень свого бойового шляху. Іх було у нього багато до остаточної перемоги, яку він зустрів в Австрії. Після демобілізації повернувся на рідний факультет, історичний. Закінчив університет, але не закінчив навчання. Продовжив його аспірантурі на кафедрі історії України. Після закінчення її — успішний захист і робота. З того часу дослідження історії республіки поєднується з вихованням студентів, з великою громадською роботою — Віктор Миколайович був секретарем партбюро факультету, а зараз входить до його складу. А ще він є членом Товариства ветеранів морської піхоти, що діє при Ленінградському музеї Військово-Морського Флоту...

ко, А. А. Еннан, Л. Б. Розовський, О. В. Богатський, Л. Х. Калустян, в роботі ботсаду є дуже істотні недоліки. І в цьому чимало провіна деканату, вченого ради та партійного бюро біологічного факультету. У виступах було також зазначено, що керівництво ботсаду не вживає належних заходів до збільшення економічного ефекту робіт, що виконуються. Територія має досить таки непривабливий вигляд, не огорожена. Затяглося будівництво оранжерей на новій території.

Партійна група й громадські організації ботсаду недостатньо приділяють увагу питанням політико-виховної роботи серед співробітників. Таке становище створилося в результаті безвідповідального ставлення до виконання своїх обов'язків з боку директора та Резінка, а також його заступника. Чимала провіна в цьому керівництва та партбюро біологічного факультету, які фактично не виконували рішення Колегії Міністерства і вчені ради університету.

З даного питання прийнято рішення, в якому робота ботсаду визнана нездовільною і накреслено ряд заходів, виконання яких має значно поліпшити життя і діяльність такої важливої установи як ботанічний сад.

Однак, як зазначили виступаю-

В парткомі ОДУ

На черговому засіданні парткому серед інших питань було обговорено питання про ліквідацію академічної заборгованості на факультетах, а також розглянуто роботу ботанічного саду та виконанням рішення Колегії Міністерства ВССО УРСР від 3.X.1969 р., ректорату та вченій ради університету від 26.V.1970 р., зауваження голови ради ботанічних садів України та Молдавії.

З першого питання проректор по вічірньому та заочному навчанню доцент І. О. Середа поінформував членів партійного комітету про те, як йде ліквідація академічної заборгованості.

Як було зазначено, стан справ на цій ділянці поганий. На 25 квітня ц. р. борги мають 1034 студенти всіх видів навчання. З них на денному — 161 чоловік на вічірньому — 282, на заочному — 621. Особливо багато боржників на юридичному, філологічному факультетах, факультетах РГФ та механіко-математичному.

В обговоренні питання взяли участь комуністи Н. Л. Оленович, О. В. Богатський, Ш. Х. Халілов, Л. Х. Калустян.

Ректор університету, професор О. В. Богатський наголосив у

ЗУСТРІЧ ВЕТЕРАНІВ

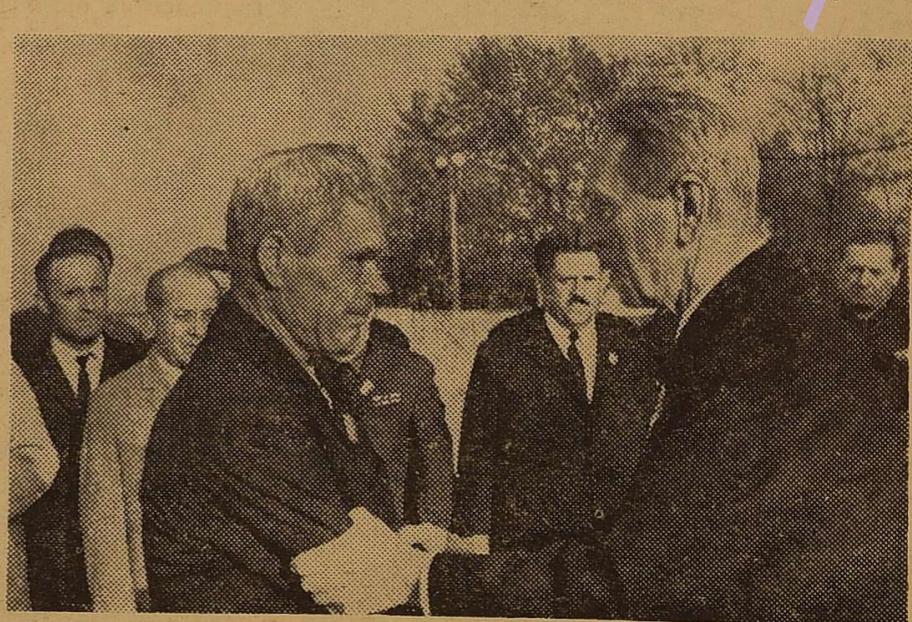
При нашему університеті працює Рада Одеської групи ветеранів легендарного Невського плацдарму Ленінградського фронту «Невська Дубровка». Вона проводить велику військово-патріотичну роботу серед молоді.

5 травня в парку ім. Шевченка у пам'ятника Невідомому матросу відбулась чергова традиційна зустріч ветеранів Невського плац-

дарму, жителів міста та області, які поклали квіти до пам'ятника загиблим героїв.

На фото: голова Ради генерал-лейтенант Георгій Андріянович Макаров приймає рапорт від сержанта Володимира Івановича Бишляги, інваліда війни 1-ї групи, який прибув на зустріч з конкуром на кращу факультетську стінгазету та вручено грамоти.

М. ІВАНОВ,
член Ради ветеранів

ЗА НАУКОВІ КАДРИ

До вивчення історії республіки

Ф. ЕНГЕЛЬС ПРО МИНУЛЕ УКРАЇНИ

Вивчення історичного минулого різних країн і народів Ф. Енгельс, як і К. Маркс, тісно пов'язував з завданням революційної практики. Серед історичних подій особливо велику увагу геніального основоположника наукового комунізму привертали такі проблеми, як історія класів і класової боротьби, історія пролетаріату, революційних і національно-визвольних рухів. Саме тому Ф. Енгельс грунтально вивчав героїчну історію російського, українського та інших народів нашої країни, підтримував тісний зв'язок з найважливішими громадсько-політичними діячами, керівниками революційного руху в Росії.

Щоб полегшити собі вивчення історії і поточного життя Росії, Ф. Енгельс оволодів російською мовою і виявляв інтерес до української мови, читав праці російських революційних діячів, публіцистів, істориків, в тому числі М. П. Драгоманова, М. І. Костомарова, О. Я. Єфименко тощо. Ф. Енгельс був особисто знайомий з київським професором М. І. Зібром, визначним вченим-економістом, українським революціонером-демократом С. А. Подолинським, автором історико-економічної праці «Ремесла і фабрики на Україні».

У зв'язку з вивченням і розробкою марксистської теорії національного питання Ф. Енгельс разом з К. Марксом виступили на захист прав українського народу. Своє поважне ставлення до його національних прав він висловив у статті «Яке діло робітничому

класові до Польщі?», де зокрема підкреслював цілковиту самостійність української мови.

Досліджуючи історію народних рухів, Ф. Енгельс у праці «Про соціальні питання в Росії», зазначав, що в Росії спалахувало безліч селянських повстань. З селянських виступів на Україні Ф. Енгельс особливо виділяє масове повстання селянства 1568 р.—«Коліїщину», спрямоване проти жорстокого польсько-шляхетського соціального і національного гніту. Говорячи про ці події в праці «Яке діло робітничому класові до Польщі?», він піддає нинішній критиці віроломну політику царизму щодо повстанців, підкреслюючи антифеодальну солідарність братніх народів: кріпаки Правобережної України з російськими солдатами «разом йшли і палили замки польських аристократів...»

Бажливі питання історії українського народу першої половини XIX ст. відбиті в працях К. Маркса і Ф. Енгельса, присвячених національно-визвольному руху в Польщі. Вітаючи героїзм польських повстанців, їх боротьбу проти російського царизму, вони в той же час викривали націоналістичні намагання польської шляхти відновити свою владу над українськими селянами, загарбати землі Правобережжя. В листі до Й. Вейдемера від 12 квітня 1853 року Ф. Енгельс писав: «Щодо колишніх польських провінцій по цей бік Дніпро і Дніпра, то я про них і слухати не хочу, відколи дізнається, що всі селяни там укра-

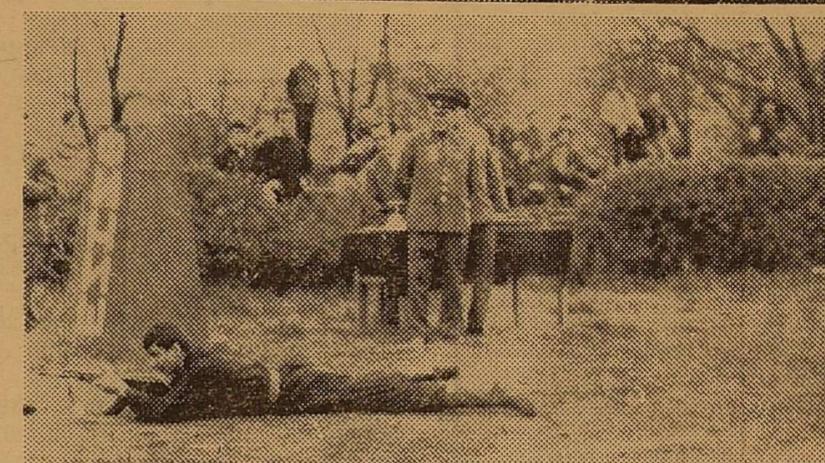
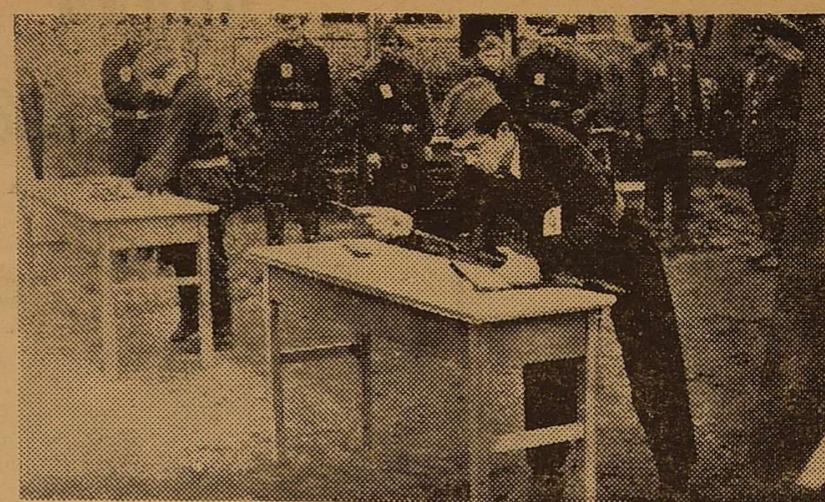
їнці, а поляки є тільки дворяні та почести городяни, і що для тamtішнього селянина як і в Українській Галичині в 1846 році відродження Польщі означало б відновлення старої дворянської влади в усій її силі».

З величезною увагою стежили К. Маркс і Ф. Енгельс за розвитком Росії, до складу якої входили українські землі. Шлях до її прогресу вони бачили у скасуванні кріпосного права і швидкому промисловому розвитку. Вони глибоко аналізували селянські рухи, серед яких згадували зокрема масові селянські виступи 1858 р. на Півдні України, відомі під назвою «Похід у Таврію за воєю».

В працях Ф. Енгельса містяться цінні історико-географічні, економічні й статистичні відомості про Південну Україну, про Київську, Волинську, Подільську, Полтавську, Харківську, Чернігівську Херсонську і Таврійську губернії. Галичину, Буковину. В них в тому чи іншому зв'язку згадуються ріки Дніпро, Дністер, Південний Буг, міста Київ, Харків, Полтава, Кам'янець-Подільський, Катеринослав, Одеса, Миколаїв, Херсон, Бердянськ, Ізмаїл та інші.

Твори геніальних основоположників наукового комунізму містять важливі методологічні настанови з усіх питань історичного розвитку людства, в тому числі чимало сторінок в них присвячено й історичному минулому українського народу.

А. БАЧИНСЬКИЙ,
кандидат історичних наук.

Наши студенты завжди з интересом і відповідальністю ставляться до проведення воєнізованих ігор. Так було і цього року.

Фото А. БАБАКОВА.

Партизанськими стежками

Нешодавно група комсомольських активістів відвідала підземний Палеонтологічний заповідник нашого університету і АН УРСР. Гости ознайомились не тільки з палеонтологічними матеріалами цього унікального поховання давніх тварин. Вони довідались і про геройче минуле людей, які ховались від царської охоронки в підземних каменоломнях. Пізніше, в роки Великої Вітчизняної війни, Одескі «катакомби», як їх називають в народі, відіграли роль надійного сковища для

славних народних месників, в районі заповідника функціонував партизанський загін. В кімнаті партизанської слави гости ознайомились з інвентарем партизан. Про бойові походи їх розповів директор заповідника, старший науковий співробітник Т. Г. Грицай. Він же повідав про сьогоднішій день співробітників заповідника, про їх радощі, проблеми, плани на майбутнє.

Б. МУХА,
директор палеонтологічного музею.

ВІЗНАНО КРАЩИМИ

Понад п'ятнадцять стіннівок факультетів університету було представлено на огляд-конкурс стінної преси, присвячений 50-річчю утворення СРСР.

Жюрі конкурсу, вивчаючи газети і визначаючи переможців, виходило з таких вимог: ідейна спрямованість, висвітлення в газеті життя факультету, багаторівність матеріалів, художнє оформлення.

Цікаво її своєрідно подаються матеріали в стінгазеті історично-го факультету «Історик». Видно, що редколегія працює вдумливо, серйозно підходить до підбору матеріалу. Дуже добре, що в газеті мають місце постійні рубрики: «Партийне життя», «Комсомольське життя», «З нотаток молодого вчителя».

Велику роботу проводить редколегія стіннівки «Філолог» і «Радянський математик». Газети філологічного і механіко-математичного факультетів працюють над тим, щоб вони були цікавими і мали щось характерне тільки для даної газети. І їм це вдається.

Значно кращою стала газета «Радянський юрист» юридичного факультету. В порівнянні з минулими роками вона краще оформляється, видно, що юристи серйозніше почали ставитись і до підбору матеріалу. Але газеті дещо бракує акуратності.

Бажають бути кращими стіннівки РГФ, фізичного й хімічного факультетів.

Жюрі визнalo найкращою газету «Історик» і присудило їй перше місце. На другому — «Філолог», на третьому — «Радянський математик», на четвертому — «Біолог», на п'ятому — «Земля і надра», на шостому — «Радянський юрист», на сьомому — «Радянський хімік», на восьмому — «Радянська філологія», на дев'ятому — «Резонанс».

Відмічено як кращу сатиричну газету «Карикарт» (біофак).

Переможці конкурсу-огляду нагороджені Почесними грамотами комітету ЛКСМУ університету.

ПРО ГЕРОЇВ ГРОМАДЯНСЬКОЇ

В боях громадянської війни міцніли і мужнілі воїни Червоної Армії, народжувались герої, росли полководці, імена яких вписані золотими літерами в історію нашої Батьківщини.

Книга «Герої громадянської війни» (М., 1963), що ввійшла в серію «Жизнь замечательных людей», розповідає про події громадянської війни в Росії і подає нам талановитих полководців, творців Червоної Армії і організаторів її перемог. Ця книга є продовженням збірника «Полководці громадянської війни» (М., 1960), який містив біографічні нариси про М. В. Фрунзе, В. К. Блюхера, Я. Ф. Фабриціуса, Г. І. Котовського та ін.

Нова книга, як і перша, не претендує на виклад всіх подій громадянської війни і об'єднує 16 біографічних нарисів про інших видатних воєначальників: М. Н. Тухачевського, І. П. Уборевича І. Е. Якіра, В. І. Чапаєва та ін.

Кожна армія пишеться своїми ветеранами. Стара гвардія є і в нас. Це виховані ленінською партією полководці, які пройшли великий бойовий шлях. Солдати імперіалістичної війни, командири громадянської, вони стали маршалами Великої Вітчизняної війни. Для покоління 15-річних, батьки яких вже не брали участі у війні, все це вже «епоха», яку вони вивчають, і інтерес до якої не послабляється.

Т. ІЛЬНИЦЬКА,
старший бібліотекар.

ВІН БУВ ВОЄННИМ ЖУРНАЛІСТОМ

в свої думки. І раптом Сергій (так звали моого товариша) каже:

— А все-таки, які вони молодці!

— Хто? — нічого не второпавши, співати я.

— Та люди ці, журналісти. Такі репортажі писати, і прямо з лінії вогню, з передової!

І дійсно, подумав я, Сергій має рахунок. Як часто беремо ми в руки газету, звично перебігаємо очима рядки, і як рідко замислюємося над тим, хто створює ці кореспонденції. І ніби в резон моїм рядом Сергій додав:

— Цікаво було б зустрітись з такими людьми.

Пройшов час. Наша невелика розмова забулася. І ось через декілька місяців мені випала нагода розмовляти з журналістом часів Великої Вітчизняної війни, нині доктором історичних наук, професором нашого університету Михаїлом Юхимовичем Раковським.

— Михаїле Юхимович, в роки війни Ви були редактором дивізійної газети. Як Ви стали кореспондентом?

— До війни я працював у вузівській багатотиражці, а потім в «Комсомольській правді». Під час війни, в 1943 році мені судилося стати редактором дивізійної газети на другому Білоруському фронти.

— Дивізійні газети були своєрідними, специфічними періодичними виданнями в роки війни. Чи не могли б Ви розповісти читачам в чому полягала ось ця своєрід-

ність, специфічність, скажімо, газети, в якій працювали Ви?

— Специфіка нашого «Боєвого знамені», як і загалом кожної дивізійної газети, була в тому, що випуск номера відбувався у вогні бою. Причому, все це робилось в чітко установлених певні строки. І ні найсильніший і найщільніший артобстріл, ні наступ та відступ не припиняли нашої роботи. Бійці в окопах з нетерпінням чекали «свіженького» номера.

— Так, вони знаходяться в архіві Великої Вітчизняної війни в Подольську. Навідується я до міста. Ні, ні та й тягне до рідної «дивізіонки». Візьмеш її в руки, і згадуються бойові друзі, Брянський та другий Білоруський фронт, форсування Дніпра.

— А як же потім, після війни? Чи розпрощалися з журналістикою?

— В перші повоєнні роки працював начальником відділу про-

Змагання з гімнастики

В змаганнях брали участь 8 команд. В складі команди університету виступали майстер спорту Н. Хренкова, студентка філологічного факультету, кандидат в майстри спорту Е. Мухіна, студентка факультету РГФ, кандидат в майстри спорту І. Алексеєва (РГФ), О. Познаєва (мехмат), першорозрядниці С. Холодна (біофак), Т. Крайова (біофак), І. Соколовська (фізичний).

В наполегливій боротьбі команда посіла перше місце. Абсолютне перше місце завоювала майстер спорту Н. Хренкова (тренер команди Т. Денисова і старший викладач Б. Каїнік).

А. ЛУПОЛОВЕР.

Бадьюрість і здоров'я

В квітні професорсько-викладацький і лаборантський склад факультету романо-германської філології в складі 70 чоловік на чолі з деканом факультету доцентом В. А. Кухаренко з'явилися на стадіон університету для складання норм нового комплексу ГПО.

І ось рубіж взятий, перша норма комплексу ранкової гігієнічної гімнастики складена.

З великим інтересом і відповідальністю поставились до цієї корисної для здоров'я справи декан факультету доцент В. А. Кухаренко, завідуючі кафедрами доценти А. В. Корсаков, А. А. Грищенко, старший викладач В. Г. Таранець, доценти Т. О. Бровченко, Т. І. Олійник, старший викладач В. Л. Крижановська.

Ми сподіваємося, що керівництво всіх факультетів підтримає почин викладачів факультету РГФ, які почали змінювати своє здоров'я. Прийом норм очолила старший викладач кафедри фізичного виховання Т. В. Матюш.

Першість вузів з баскетбола

Протягом місяця проводились змагання з баскетбола.

Університет виставив дві чоловічі і дві жіночі команди. В результаті наполегливої боротьби перша чоловіча команда зайніяла I місце, вигравши всі ігри (капітан команди Д. Ховавко, студент V курсу геологічного факультету).

Добре провели всі зустрічі майстер спорту В. Гринкевич, А. Гузенко (геолого-географічний факультет), аспірант мехмату І. Вітряченко і майстер спорту старший викладач кафедри Ю. Шікер (тренер клубу).

Хочеться поздоровити чоловічу команду, яка знову повернула університету I місце (тренер старший викладач майстер спорту Ю. Шікер).

Перша жіноча команда зайніяла друге місце, уступивши першість команді медичного інституту. Добре провели ігри А. Дорошенко (студентка п'ятого курсу філологічного факультету, вечірнє відділення), Т. Задорожна (студентка другого курсу юридичного факультету).

НОВИЙ КОМПЛЕКС „Готовий до праці і оборони СРСР“

З 1 березня 1972 року в нашій країні введений в дію новий комплекс ГПО.

Фізична культура і спорт повинні активно втілюватись в повсякденне життя радянських людей, і новий комплекс ГПО покликаний на новому рівні вирішувати оздоровчі, спортивні, виховні завдання.

П'ять ступенів комплексу складаються з розділу вимог і розділу норм.

Розділ вимог передбачає вивчення основних положень радянської системи фізичного виховання, оволодіння практичними навичками особистої і громадської гігієни, правилами і прийомами захисту від зброї масового знищення, виконання ранкової гігієнічної гімнастики.

Розділ норм включає вправи, які визначають рівень розвитку фізичних якостей людини (сила, швидкість, ловкість), а також вправи, що сприяють оволодінню прикладними рушійними навичками.

Відповідно до положення про комплекс, студенти вищих училих закладів складають норми і вимоги IV ступеню — «Фізичне удосконалення».

Головне в роботі з нового комплексу — організація і проведення учбових занять, заняття в спортивних секціях, туристичні походи та ін. з метою підготовки населення до складання нормативів комплексу ГПО.

Наприкінці березня в університеті склали перші норми. Сьогодні ми розповідаємо про подальші складання комплексу ГПО.

На кафедру фізичного виховання і правління спортивного клубу лягає відповідальне завдання — забезпечити підготовку до складання норм і вимог нового комплексу ГПО студентами і співробітниками університету.

Сьогодні на старті змагань ГПО виходять і молоді люди, і люди середнього та похилого віку, а це свідчить про те, що фізична культура та спорт стають дійсно масовими. Цьому сприяє новий комплекс «Готовий до праці і оборони СРСР».

Л. В. МАЛІКОВ,
завідувач кафедрою
фізичного виховання.

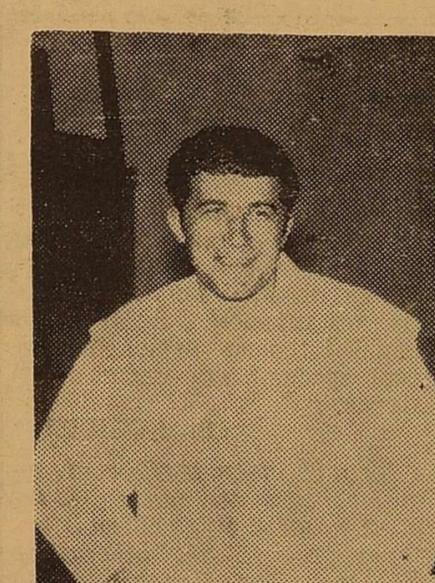
Бистрянка.

Фотоетюд Ю. САВЧУКА.

Самбо — мужність і воля

Звучить свисток судді: поєдинок закінчено, і до цього суворе обличчя Аліка Богутського розправилося в щасливій усміші. Ще б пак, перший раз, беручи участь в таких змаганнях, він завоював друге місце на першості вузів міста по самбо.

Змагання 1972 року проводилися, порівняно з минулим роком рано, в березні, але спортсмени вийшли на килим добре підготовленими, що вплинуло на характер багатьох зустрічей. Тон у цьому змаганні задавали спортсмени нашого університету, які ось уже третій раз, починаючи з 1970 року, піднімаються на найвищу ходинку п'єдесталу. На десь заликових очок випередили вони сильну команду медичного інституту. Після закінчення змагання радісні і щасливі поверталися додому.

відійти, щоб команда стала однією з найсильніших в місті. Все це завдяки наполегливості й вірі в успіх тренера.

Хлопці з команди поважають свого наставника. Він для них — приклад у всьому. Поважають вони його за те, що він вміє побачити в людині нахил, розкрити його, спрямувати й допомогти повірити в свої сили.

Перші місяці в цьому році посли В. Григор'єв — аспірант фізичного факультету, В. Соколовський — студент 4-го курсу біологічного факультету, мастер спорту П. Автієн — студент 4-го курсу юридичного факультету, і першорозрядник В. Абісов, студент 2-го курсу юридичного факультету.

В. Григор'єв починав своє спортивне життя в цьому колективі з азів, а зараз на першості України серед вузів по самбо — в числі призерів. Багато уваги він приділяє молодим спортсменам, таким, як В. Боронов, О. Богутський, які тільки-но починають свій шлях у великий спорт. В. Григор'єв — перший помічник свого тренера. Він говорить:

— Завдяки зусиллям Володимира Григоровича наша команда стала такою сильною. Коли ми починали, у нас, навіть, не було килима, але він вірив, що команда буде. Я дуже радий, що саме він вчить мене боротися. Треба зуміти скерувати силу В. Абісова в потрібне русло, щоб зараз йому не було рівних серед студентів Одеси, які займаються цим видом спорту. І зараз, коли в нашій країні проходять масові складання Всесоюзного комплексу ГПО, наші спортсмени знаходяться в авангарді цього руху.

Захоплені спортом, хлопці не забувають і про навчання.

Студент повинен не тільки сидіти над книгою, — говорить В. Абісов, — але й приділяти кілька годин на заняття спортом. Я люблю самбо за його мужність. Самбо — важкий вид спорту. Під час тренування спортсмен витраче дуже багато енергії, але, зважуючи, одержує тільки насолоду.

Спорт завжди був і є першим помічником у навчанні, бо ж фізичне загартування подовжує працездатність, зберігає сили, загартовує волю до перемоги не тільки в спорті, але й в навчанні.

В. Абісов має рацію. Заняття спортом тільки допомагають йому в навчанні. Ось вже два роки він

перший в місті, призер першості України серед вузів.

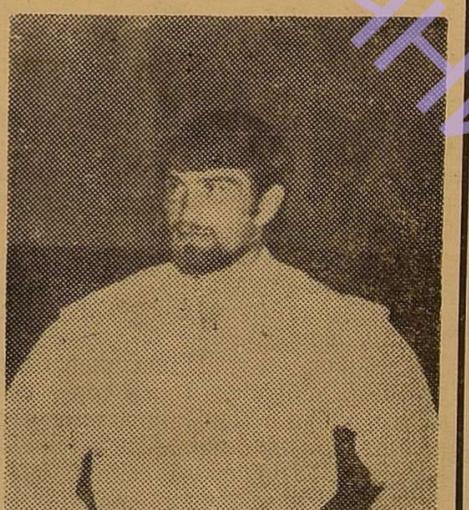
Під стать своїм чемпіонам й інші члени команди. До речі, кожен член команди нашого університету зайніяв призове місце. Першорозрядник М. Самойлов (4-й курс фізичного факультету) кандидат в майстри спорту С. Нестеренко (4-й курс юридичного факультету), першорозрядник О. Богутський (1-й курс філологічного факультету), другорозрядник В. Боронов (2-й курс фізичного факультету) зайніяли друге місце, а третє дісталось першорозряднику А. Ченкову (5-й курс біологічного факультету).

В. Г. Беленький не задовольняється тими успіхами, які вже є. Він хоче вивести своїх вихованців на більш широке поле змагань, ніж міські.

Зарах головні репетиції боротьби поєзду, скоро сесія, яка неначе шлюз, що регулює рівень студентського життя.

Потім літо, і знову — навчання, і спорт...

Щастя вам, друзі!

На фото: 1. Призер першості України по самбо серед вузів кандидат в майстри спорту В. Григор'єв.

2. Чемпіон Одеси серед студентів по самбо першорозрядник В. Абісов.

А. БАБАКОВ,
фото автора.

Константин ВАНШЕНКИН.

* * *

Оставив наше мирное жилье,
В урочный час, в погоду,

в непогоду

Свершаем путешествие свое
К исходному семнадцатому

году.

Не просто экскурсанты

в выходной,

Что сквозь стекло глядят
на экспонаты,

Опять,

в который раз очередной,

Идем туда —

под песни и гранаты.

И я с другими рядышком

Сквозь дождь и снег

шагал

в безмолвии и в гаме,

И я Октябрь годами постигал,
Как жизнь, что постигается

годами.

Он с каждым разом в облике
ионом

Являлся, нашей сделавшись
судьбою:

Он в детстве был неясным

сладким сном,

Октябрьским красным флагом
и стрельбою.

Он в юности отчаянно манил

Соленым ощущением простора,

Отвагою живущих в сердце
сил

И ленточкою с надписью
«Аврора».

Но все равно он был еще

тогда

Лишь праздником, осенним
Первомаем.

Летят годы...

И в зрелые годы

Вновь для себя Октябрь мы
открываем.

Мы к Октябрю сквозь время
подошли,

И ясно нам,

его путем идущим,

Что это философия Земли
Сегодня и тем более

в грядущем.

...Мы вновь и вновь
свершаем дальний путь,

Туда, где пламенеет эта дата,

И нам волненье сдавливает
грудь,

когда-то.